

JARI TERVO

Printre sfinți

Traducere din limba finlandeză de
SIGRID CRASNEAN

Cartea Românească
EDUCATIONAL

LIBRIS
We know

CUPRINS

1 UN BĂRBAT DESCULȚ CU UN SINGUR PICIOR	5
Martipan Rääkkönen.....	7
Taisto Toikka, ambulanțier	12
Sara Suurperkiö	16
Laina Rääkkönen.....	20
Aarne Sirkiä, ambulanțier.....	24
Sakke Löysä.....	28
Jussi Rosenström, ofițer de poliție.....	32
Șarlota Juurakko, casnică.....	36
Ossi Kaukonen.....	41
Osmo Nauris, detectiv sergent.....	46
Inkeri Feodoroff, medic.....	53
Mauri Kildenstamm, ofițer de poliție.....	61
Paul Ansalanka.....	69
Esa Suurperkiö, măcelar.....	76
Kassu Vartio	81
Paavo Karhu	89
Lahja Kaakkuri, asistenta șefă.....	98
Sebastian Rääkkönen.....	107
2 RAR SE DESCHID DINĂUNTRU	113
Raija Pahka, patron.....	115
Aila Kildenstamm, șefă de sindicat.....	124
Pipsa Suurperkiö, pedichiuristă.....	130

3 ERUNZELE SE JOACĂ DE-A CASA ÎN MESTEACĂN	133
Torsti Rautapää.....	135
Lermassi Rääkkönen, director general	145
Marja-Leena Vauhkonen, ofițer de poliție.....	153
Auvo Juurakko, constructor.....	170
Manta Solske, pensionară.....	180
Valde Åkerblom, directorul închisorii	197
Aurora Arhipova	199
Antero Rikkilä, preot.....	209
4 CHIPUL LUI ISUS HRISTOS A APĂRUT PE TAVAN.....	223
Arkadi Wolfovici Arhipov.....	225
Topi Rääkkönen	233
Leo Kurppa	240
Kristiina Mustamäki, manager financiar	248
Kaarle Hirttiö, avocatul apărării	261
Vertti Rääkkönen.....	272

3 FRUNZELE SE JOACĂ DE-A CASA ÎN MESTEACĂN	133
Torsti Rautapää.....	135
Lermassi Räikkönen, director general	145
Marja-Leena Vauhkonen, ofițer de poliție.....	153
Auvo Juurakko, constructor.....	170
Manta Solske, pensionară.....	180
Valde Åkerblom, directorul închisorii	197
Aurora Arhipova	199
Antero Rikkilä, preot.....	209
4 CHIPUL LUI ISUS HRISTOS A APĂRUT PE TAVAN.....	223
Arkadi Wolfovici Arhipov.....	225
Topi Räikkönen	233
Leo Kurppa	240
Kristiina Mustamäki, manager financiar	248
Kaarle Hirttiö, avocatul apărării	261
Vertti Räikkönen.....	272

Martipan Räikkönen

M-au ucis în prima săptămână din mai.

Nu era nici măcar zece dimineața. Nu știu cum. Toată noaptea am încercat să adun banii pentru Parmezan, care-i strângea pentru ceva rus, care probabil îi dădea altui rus. Era o treabă tare complicată, dar acum totul e simplu pentru mine. M-am uitat pe fereastră la mestecenii din depărtare. Crengile păreau înverzite. M-am căcat, am vomitat, m-am spălat pe mâini și am răsfoit ziarul, apoi am ieșit afară să mă uit mai de aproape la mesteceni și am văzut că erau golași încă. Am apucat o creangă și am strivit un mugure în palmă, mânjindu-mă cu mazăgă verde. M-a dus cu gândul la bomboanele verzi ale Prostălăului și la saliva verde care i se prelingea pe bărbie, până pe podea și pe ciorapii mei. Odată am călcat în ele și ciorapul mi s-a lipit și mi-a fugit din picior. Părea că șoseta aparținea unui bărbat desculț cu un singur picior, care se ridicase la ceruri tocmai din mijlocul sufrageriei noastre. Obişnuiam să-i frig una Prostălăului pentru mizeria asta. Mama m-a avertizat că n-ar trebui să-mi lovesc propriul fiu, că asta îl va face rău când e mare.

— Atunci o să fie ca mine, i-am spus.

Mama a spus că deja era ca mine, judecând după cum lăsa să curgă mazăgă verde pe podeaua proaspăt curăţată, la fel cum făceam și eu când îmi pierdeam cunoștința după o beție. Știa doar să saliveze, la altceva nu era bun. Era prea prost pentru grădiniță, deși avea 11 ani. I-am spus că ar fi trebuit să-l crească ea atunci.

— Ei bine, n-a făcut-o nimeni, a zis mama.

Ce-i mergea gura-n dimineața asta, chiar dacă știa că mă mâncau pumnii.

— Ticălosule, a mormăit ea și a trântit ibricul de țeava de apă îndoită.

Asta-mi aducea aminte că izbisem ibricul de perete săptămâna trecută. Prostălăul avea un plasture murdar pe picior. Încă șchiopăta.

— Pe mine cine m-a crescut atunci? am întrebat și am rupt ziarul în bucățele.

— Ce faci? a sărit ea.

Încă nu apucase să verifice la ce sală de bingo trebuia să meargă. Nu cea de pe strada Valta, era sigură că tipa de acolo umbla cu șmecherii.

— Pe mine cine m-a crescut? am strigat, rupând bucățile de hârtie în bucățele și mai mici de data asta și sfâșiind poza cu fotbalistii în două.

M-am uitat să văd dacă recunoșteam fața unuia din spectatorii cărora le spărsesem fața în două în această dimineață de mai, dar era prea mică, doar câteva puncte albe și negre. Am privit-o mai de la distanță, dar apoi imaginea s-a încetșosat iarși. De aproape îmi părea brusc cunoscut, dar nu-mi dădeam seama.

— Îți trebe ochelari, băiete? Eu văd numai bine, și uite ce vârstă am, a cârâit mama.

Și-a adus apoi aminte de întrebarea mea și a zis că a renunțat când a văzut ce bestie m-am dovedit a fi la minunata vârstă de șapte ani. A spus că ar fi trebuit să mă trimită în cușcă la câine sau într-o cocină de porci. Prostălăul a scâncit. Saliva i se prelingea din gură, de data asta incoloră. Mama i-a aruncat o pungă de bomboane verzi și acesta a început să le arunce peste tot, miorlându-se și plângându-se.

— Floare, a spus el arătând către mesteacănul de afară.

— E un copac, trâncălăule, i-am zis eu.

— Mesteacănul e așa frumos că e ca o floare, e un copac-floare, a zis mama.

Și-a apropiat urechea de aragaz să audă dacă fierbea apa din ibric. Și-a pârlit niște fire, mirosea în toată camera. A fugit la baie urlând. Prostălăul s-a oprit din smiorcăială și a arătat cu degetul către ea. Am scos un *beep beep* ca Road Runner-ul din desene.

— Hă, a zis Prostălăul.

Mama s-a întors cu părul ud și obrajii mânjiți de machiaj. Am pufnit în răs, iar Prostălăul s-a hlizit până când a trebuit să-l fac să tacă cu un bobârnac. S-a potolit și s-a pus să cerceteze ambalajele de la bomboane.

— Un bărbat în toată firea care râde de-amboulea, a spus ea și a scos un hohot.

După ce a încetat, liniștea care s-a așternut aducea a pustiu.

— N-are rost să-mi bat gura, dar ia aminte la ce-ți spun. Fiul tău o să-ți rupă spinarea când mai crește, a prezis mama.

A măsurat apoi niște cafea și a turnat-o în ibric, a vărsat spuma și a pus ibricul pe jumate pe ochi ca să se așeze zațul.

— Și la ce mama naibii ai rupt ziarul! a răcnit ea.

— Am rămas fără hârtie igienică, așa că m-am gândit să fac nițică.

— Un bărbat în toată firea care are nevoie de o sută de metri pentru un singur rahat, a spus mama trântind cămile pe masă.

A turnat cafeaua și a scos niște chifle cu cardamom din bufet.

Am pescuit o bomboană lipicioasă din gura Prostălăului și i-am dat jos ambalajul. A început să plângă, credea că îi fur dulciurile. I-am vârât-o la loc în gură și m-a zgâriat cu dinții din față.

— Așa deci, Prostălăul o să-mi rupă spinarea? i-am întors-o. Ce-o să-mi faci, am zis, ce-o să-mi faci...nimic, m-am strâmbat eu la el și l-am împins pe spate doar din buricele degetelor.

Mama a sărit din spatele mesei. A scos un țipăt chiar înainte ca Prostălăul să atingă podeaua. A căzut cu capul pe o jucărie țiuitoare. S-a înecat cu bomboana din gură, iar mama a început să-l bată pe spate până când a scuipat-o afară. Prostălăul se chinuia să tragă aer.

— Porc ordinar ce ești, ai să-ți omori copilul, a șuiert ea.

— He he, am răspuns.

Prostălăul a schițat un zâmbet și am început să-i desfac altă bomboană.

— Oare care-i mai prost dintre voi? a întrebat mama.

— Prostălăule, ia spune-i, nu zice he he.

— He, a spus Prostălăul.

— Așa te vreau, Prostălăule.

— Cară-te de-aici, bea-ți cafeaua și cară-te, stai cu târfele tale până-ți revii, a spus mama încercând să pară dură.

— Nu-s atâta de tâmpit să ies în oraș fără bani, am răspuns.

— De la mine n-ai să capeți.

— Dar vezi tu, dacă nu cer, o să ajung unu' din ăia care iau fără să întrebe.

— He, a zis Prostălăul.

— Bea-ți cafeaua, a lătrat mama.

S-a ridicat și l-a avertizat pe băiat să nu cadă cu bomboana în gură.

— O să ți se blocheze în gât și ai să te îneci.

A început să-i arate ce se putea întâmpla, dar s-a oprit când Prostălăul a început s-o imite. Mi-am băut cafeaua și am întins niște unt pe chiflă. Avea gust bun și am început să-mi aduc aminte cum erau lucrurile înainte.

M-am uitat pe fereastră la mesteceni și eram sigur că într-o zi sau două aveau să înverzească. Am spus asta cu voce tare. Mama n-a zis nimic. Tot cerceta bucățile rupte de ziar, întorcându-le pe o parte și pe alta. Niciodată nu mai citise ziarul cu atâta atenție. Prostălăul era plin de mucii. Lätsä-Pekka¹ a țâșnit din dormitor și s-a pus să-l lingă pe față.

— A naibii mătă, șterge-o! am strigat eu.

Pisica a devenit o săgeată pufoasă, care s-a izbit de șopronul din curte. Cel puțin așa se auzea, sau cine știe, poate o fi căzut vreo greblă pe-acolo.

— Chinui biata mătă, ființă vie, s-a plâns mama.

— Pisica aia nenorocită are mereu diaree când e-n călduri și apoi mânjește toată casa. Mereu vrea să se-mperecheze când mâțele nu vor.

— E castrat, săracu', a zis mama.

— Atunci are doar diaree, poate-i de la rachiu' pe care i l-am dat.

— Du-te, du-te acu', a sughițat ea.

A turnat ultimele resturi de cafea din ibric în cana mea și a băgat untul la loc. M-am ridicat să plec și am zis că dacă mă căuta careva, nu eram acasă, n-am fost și probabil n-aveam să fiu vreodată.

— Dorința mea cea mai arzătoare, a zis ea făcându-și cruce în mod exagerat.

Am apucat-o de umeri și i-am spus încet că asta nu era vreo aiureală legată de bingo. Era treabă serioasă. Inșilor care ar putea să întrebe de mine nu le păsa de ce zicea o femeie bătrână. Ar fi tras singuri concluziile dure.

— Iar ai făcut-o de oaie, mi-a răspuns ea, aruncându-mi o privire muștrătoare.

¹ Porecla unui alergător finlandez pe distanțe mari, Pekka Päivärinta (n.t.).

Mi-am ferit privirea, m-am uitat la mestecenii de afară și apoi la Prostălău, care și-a scos limba din gură cu degetele să verifice dacă bomboana s-a topit. I-am mai dat una.

— Mai bine să nu știi nimic dacă întreabă cineva.

— Ce zici acolo? a întrebat mama în timp ce clătea cămile în chiuvetă.

Le-a pus în dulap în picioare, astfel că apa nu avea cum să se scurgă din ele. I-am atras atenția.

— Pleacă odată, văd că vine o mașină, a spus.

Mă grăbeam să-mi bag piciorul în a doua cizmă când a început să rădă. Am aruncat cu cizma către ea și a prins-o, destul de sprintenă la cei șazeci și ceva de ani ai ei. A aruncat-o pe fereastră. Era o lovitură grozavă: prin mica gură de aerisire direct în curte, fără măcar să atingă rama. Furios, am topăit să-mi recuperez cizma și am alunecat pe pojghița de gheață care acoperea treptele de piatră. Mă durea ca dracu' într-o parte, mă întrebam dacă nu mi-am rupt ceva. Mi-am vârât piciorul în cizmă și am pornit-o pe treptele casei. Mama avea s-o încaseze, îmi ziceam eu, dar fix atunci am auzit o mașină huruind pe gropile de pe drumul lung și întortocheat de la noi. Nu-mi aminteam unde-mi lăsasem geaca de piele, așa că am înșfăcat cea mai apropiată haină de pe cuier și am apucat-o pe potecă. M-am oprit la ușa șopronului și am scos un răcnet, doar așa, aiurea. Apoi am fugit în pădure și-am așteptat. Am aruncat un ochi la încheietura goală și m-am întrebat cât era ceasul. Am numărat secundele preț de zece minute, apoi m-am întors pe potecă și m-am îndreptat către oraș. Fix înainte să ajung la iaz, m-am așezat pe un bolovan. Acolo am fost omorât, doar că nu știu cum.

Taisto Toikka, ambulanțier

Tocmai încercam să arunc o privire la ce avea Sirkiä între picioare când am primit apelul. Nu cred că era mai mare ca a mea, dar era greu de zis cu pantalonii lui largi.

Ne-au chemat la capăt de Viirinkangas¹, unde stăteau Räikkönenii. Pe când conduceam într-acolo, mă întrebam de ce avea vreunul din ei nevoie de ambulanță. Nu erau toți ori morți, ori în pușcărie?

Sirkiä voia să conducă.

— Rândul meu, a spus.

Am ieșit pe poarta spitalului și am făcut stânga în fața bisericii. Bag seama că avea adresa corectă.

— Aici e? a întrebat.

Nu i-am zis cât de mult mă enervau obiceiurile lui la lucru, dar i-am pomenit lui Antero, superiorul nostru. Cu gura plină cu o gogoasă cu gem, Antero s-a arătat surprins, zicând că nu mai auzise nimic de rău despre Sirkiä. Se zice că Antero și-o trăgea cu directoarea de la Herkku-Poro, care era prea bună pentru nivelul lui Antero și prea bogată. Mai târziu am auzit că Sirkiä și Antero și încă doi tipi dețineau o barcă de pescuit pe lacul Inari.

Sirkiä avea prostul obicei de a-și răspunde singur înainte să pună o întrebare. Dacă dădeai același răspuns ca el, dădea din cap și-și mângâia mustața, ca și când ar fi spus că asta a zis și el. Era nemaipomenit de enervant.

Probabil că a uitat sacii.

Sarcina lui era să verifice că tot echipamentul necesar era încărcat în ambulanță. Adesea uita sacii necesarii să strângem membrele sau bucățile de carne ale morților. Odată l-am dat de

¹ Cartier în orașul Rovaniemi (n.t.).

gol, deși în tura aia nici n-am avut nevoie de ei. I-am pomenit incidentul lui Antero, care a urlat la mine:

— Cine naiba a uitat să bage benzină-n ambulanță data trecută?

Asta zice multe despre Antero, pentru că nu s-a întâmplat decât o dată sau de două ori.

Nu mi-am bătut capul să-l întreb pe Sirkiä de saci. Dacă vreunul din Rääkköneni și-a pierdut vreun picior, am să ridic din umeri. Mă hotărâsem să vorbesc cu Limpinmies, șeful lui Antero. Poate că în final avea să facă cineva ordine pe aici.

— La dracu', nu le pasă de sirena.

O Volga galbenă a țâșnit în fața noastră când a auzit sirena. Oamenii sunt atât de idioți, nu pricep că n-ar trebui să ne întrecă atunci când aud sirena, ci să încetinească și să o ia pe margine. Volga a rămas în fața noastră până la strada Pappila, iar tipul de pe bancheta din spate se tot uita la noi peste umăr. I-am arătat cum i-aș înfige pumnul în cur și i-aș răsuci până când i-a picat fisa să se dea din calea noastră. Din fericire, n-a lovit chioșcul de pe marginea drumului.

— Cum naiba merge rabla aia rusească așa repede?

— E una din mașinile alea tunate. Motor de Ferrari cu șasiu vechi.

Da pe dracu', m-am gândit eu. Dacă tipul are atâția bani să ia motor de Ferrari, poate să-și permită și șasiul. Doar n-o să-l acopere cu tablă rusească.

Sirkiä a cerut iarăși adresa, a recitat-o, apoi a așteptat răspunsul. I-am repetat adresa, și-a șters mustața și a luat următoarea curbă atât de brusc încât era să-i spun că nu era deloc grabă să vedem ce-i supără pe Rääkköneni.

Cred că am fi făcut un bine societății dacă ne opream întâi la o țigară și la o cafea și ne uitam puțin la Eurosport înainte să mergem să numărăm morții și răniții. Asta te așteaptă la Rääkköneni, nu probleme cu inima sau picioare rupte. Jumate din impozitele mele se duc pe clanul ăsta. Dacă Rovaniemi ar fi plătit un milion de euro orașului Kemi să-i ia pe Rääkköneni, am face banii ăia într-un an sau doi. Impozitele ar scădea și ne-am putea iarăși permite să construim centre comunitare ca să le umple huliganii de graffitti și să reparăm cercurile de aruncarea greutateii.

Eram aproape la destinație, pe drumul ăla nenorocit care-ți rupe ficat. Nu vedeam fum, deci cel puțin Rääkkönenii n-au dat foc la casa vecinilor.

M-am uitat la Sirkiä între picioare să văd dacă nu-i erau mai strâmți pantalonii acum că ședea. Puteam să-i întreb pe Antero sau chiar pe Limpström ce făcea Sirkiä în timpul liber. Dacă juca sport, puteam să încerc să intru în echipa lui și să arunc cu mingea, iar apoi în saună aveam să văd în final ce tip e. Îmi venea greu să cred că era un afemeiat.

- Ce-i cu boașele mele?
- Ai vărsat cafea pe ele.
- N-am avut timp să bem.
- Ai ceva pată acolo.
- Nu văd nimica.
- Cine se uită la propriile boașe?
- Cine se uită la altele?

Nu mi-a venit replica. Trebuie să recunosc, asta m-a enervat. Trebuia totuși să-i dau de capăt, la naiba, nu voiam să aștept prea mult întrebându-mă dacă oamenii mă credeau fraierul orașului. Orașul îmi plătea un salariu ridicol ca să conduc ambulanța, era o fațadă, la ocupație pe formularul de impozite ar fi trebuit să scrie „încornorat cu salariu stabil ca să fie batjocura orașului.”

Ambulanța scârțâia pe drumul plin de gropi, iar Sirkiä se zgâlțâia odată cu ea. Părea că exagerează cu zgâlțâitul, de parcă sub el se afla o femeie, nu o groapă, și o făcea să urle atât de tare încât a doua zi de dimineață, toate doamnele din cartier aveau să se uite invidioase la soții lor.

- Îi ca un cal năvălaș.

Iapă. La naiba, jigodie, spune-i iapă. Iapa de nevastă-mea, care de-abia așteaptă ca bărbatul ei să plece la lucru, așa de fierbinte și nerăbdătoare să capete scula pățimașă a lui Sirkiä, care i-o trage atât de tare încât îi curge sudoarea din urechi.

- Am spus că-s multe gropi, a zis Sirkiä.

Știe că l-am prins, știe că buzele alea pupăcioase l-au dat de gol. Fata de la recepție, numele e ceva cu M, spune că roșește de fiecare dată când îl vede. Pe la prânz se învârte să vadă la ce masă se pune Sirkiä ca să i se alătore. S-o vezi cum se linge pe buze. O pizdă de 18 ani pe care spitalul a trebuit s-o angajeze ca parte a programului de întoarcere la lucru, dar vorbește ca o proprietară de sex shop. Ar trebui să-i pomenesc lui Antero, sunt sigur că pot găsi ceva legat de un mediu de lucru ostil.

Sirkiä ne-a adus la destinație.

- Nu-i nimic aicea.

Am deschis portiera și l-am lovit pe prostănacul de Rääkkönen direct în frunte. A scos un țipăt. Stătea pe jos cu pantalonii de trening și-i curgea ceva mlăștinos pe față.

— Ce stai aici, tâmpitule, era să te călcăm! am strigat eu la el.

A început să urle. L-am fi putut sui pe ambulanță și ar fi avut o slujbă garantată de sirenă până la pensie. M-am uitat la Sirkiä, care sughița.

— La naiba, la naiba.

— Și-acu ce?

— La naiba, nici nu l-am văzut pe pici.

— Nu-i așa pici, da' arată așa că-i lipsește o doagă.

— La naiba.

Sirkiä și-a lăsat capul pe volan sughițând. A continuat o vreme, până când în final a reușit să le oprească respirând adânc de câteva ori. A oprit motorul și s-a întors ca să se dea jos din ambulanță. Pantalonii i s-au mișcat în așa fel încât se vedea că era dotat, asta dacă nu era doar o cută a materialului. Trebuia să aflu. L-am apucat de umăr și mi-am dres glasul.

— Tu i-o tragi Varmei.

Sara Suurperkiö

Mă plimb prin pădure. Poteca împarte pădurea în două.
Bunica spune că în curând vine primăvara.

În care parte din pădure e primăvară?

După ce trece primăvara, după ce trece și vara, voi merge
la școală. O să am ghiozdan. Vreau un ghiozdan galben.

Mă plimb pe potecă.

Copacii și-au întins rădăcinile pe cărare. Rădăcinile sunt
picioarele copacilor.

Cum șchiopătează un copac?

Nu mă duc la iaz. Nu am voie să merg acolo.

Petteri de la grădiniță s-a dus la iaz și s-a scufundat.
Oamenii mari l-au tras afară, dar era complet plin cu apă.

Dacă un băiat se umple cu apă, se îneacă. Petteri s-a înecat.

Mă uit la cer. E pădurea păsărilor.

Chiar atunci, un copac îmi pune piedică și cad. Zgârii pielea
copacului în semn de răzbunare.

Tata a spus „șosetă” când unchiul a întrebat ce are la
picior. N-a fost răspunsul corect. Pe tata îl durea piciorul. Acum
nu-l mai doare.

Îmi simt piciorul. Nu mă doare, chiar dacă copacul mi-a
pus piedică.

Am o șosetă verde în picior. Celălalt picior are și el o
șosetă verde.

Nu mă duc la iaz. Te umpli cu apă acolo.

Încep să râd. Cad chiar dacă copacul nu-mi pune piedică.

Nu râd mult timp. Mama a dus-o pe Jonna la doctor. Fața
Jonnei era plină de pete. Obrajii și urechile și bărbiile și nasurile.
Chiar dacă are un singur nas.

Râd mult când Jonna se întoarce de la doctor. Râdem mult
când ne învârtim. Ne învârtim deși nu căutăm iazul.

Primesc pantofi noi pentru școală. Dacă sunt maro cu
negru, atunci vor fi ca rădăcinile de copac.

Atunci picioarele mi se vor încurca cu rădăcinile.

Însă rădăcinile nu sunt maro cu negru. Mă uit cu atenție la rădăcină și o mângâi. Picioarul copacului n-are nicio culoare. Picioarul copacului nu are o culoare proprie.

Copacul e cu siguranță trist. Picioarul său n-are o culoare proprie.

Îmbrățișez copacul și-i spun că e în regulă. Copacul nu zice nimic. Copacul spune ceva, dar în limba copacilor.

Mă întreb unde e gura unui copac.

E atât de sus încât nu-l auzi când vorbește. Chiar de-ai crește foarte înalt, tot n-ar conta. Tot n-ai înțelege limba copacilor, chiar de i-ai auzi vorbind.

Vertti locuiește la capătul traseului. Vertti e drăguț, dar groaznic de copilăros.

Vertti e mare și e murdărește tot. Îi curg balele tot timpul. E mult mai mare ca mine. E aproape de două ori cât Jonna.

E gras ca un ursuleț.

Vertti e groaznic de copilăros. Nu te poți preface că-l plesnești. Începe să plângă. Plânge mult timp.

Dacă îi dai bomboane, se potolește imediat. Nu avem întotdeauna bomboane.

Odată a mâncat toate bomboanele Jonnei. Jonna a plâns. Apoi a început și Vertti să plângă, deși el le-a mâncat pe toate.

Dar e drăguț. Se poate juca mult timp. Îmi place că nu-l cheamă mama la mâncare. Mama mea și a Jonnei ne cheamă întotdeauna.

Chiar dacă uiți să mergi să mănânci, mama ne cheamă din nou. E în stare să ne cheme de multe ori.

Lui tata nu-i place de tatăl lui Vertti.

Tatăl lui Vertti miroase rău. Fumează. Tata nu fumează. Uneori mă scol din greșeală noaptea târziu, când avem musafiri. Au țigări cu ei.

Odată, tata era să spună ceva, dar mama l-a întrerupt:

— Esa.

— Hai să spunem doar că tatăl lui Vertti și cu mine nu ne pupăm pe gură, a spus tata.

Nu sunt prieteni.

Vertti e vecinul nostru. La bloc, vecinii sunt apropiați. Nu trebuie să ieși de tot afară când te duci la vecini.

Maire stă la bloc.

E bine că Vertti e vecinul nostru și nu Maire.